

Arrest

nr. 295 334 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Waterloopstraat 59
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X op 22 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BRUEL en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 oktober 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 november 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pashtoun. Je bent afkomstig van het dorp Abdul Khail gelegen in het district Kuz Kunar (Khewa) van de provincie Nangarhar. Je bent moslim. Je bent minderjarig en je bent geboren op (...) 2006.

Je studeerde aan een grote madrassa in jouw regio. Je was goed gevorderd en bijna aan het einde van de Koran gekomen toen je gevraagd werd om naar een hoger niveau over te gaan. Dit hoger niveau hield in dat je getraind werd en ingezet zou worden als zelfmoordterrorist. Je kreeg gedurende een week een training over hoe je daarbij te werk zou moeten gaan. Je vond het heuglijk nieuws dat je naar een hoger niveau kon overgaan. Op donderdag ging je naar huis en toen je vader je vroeg wat je leerde aan de madrassa, vertelde je dat je de jihad zou uitvoeren. Je vader werd kwaad en je mocht niet meer verder studeren aan de madrassa. Twee dagen later kwamen enkele dorpsgenoten naar je huis om op vraag van de qari van de madrassa mee te delen dat je diende terug te keren naar de madrassa. Je moest echter thuis blijven van je vader. Vijf dagen later ontvingen jullie thuis een dreigbrief van de taliban waarin stond dat je je binnen de week terug moest aanbieden bij de madrassa zo niet zou je de doodstraf te wachten staan. Zes dagen later kwamen de taliban 's nachts langs bij je woning. Je moeder verstopte je in de oven. De taliban zegden dat je terug moest naar de madrassa anders zou je worden vermoord en het zou ook gevolgen hebben voor je familie. Ze vroegen waar je was en je moeder zegde dat je cricket gaan spelen was. Je ouders werden geslagen door de taliban. De taliban vertrokken terug. Je oom kwam langs en nam je mee naar zijn huis waar je 1 dag bleef. Je oom regelde een smokkelaar en je werd in de avond opgehaald om Afghanistan te verlaten. Je reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. In Turkije vernam je dat de taliban waren teruggekeerd naar je huis en dat je vader werd meegenomen. Je oom hoorde daarna via een van de ouderen dat je vader zou zijn overleden. Via de Balkan, Italië en Frankrijk reisde je door om op 12 april 2021 België te bereiken. Op 13 april 2021 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) je verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: een kopie van je taskera, kopieën van de taskera's van je vader, moeder, broers en zus, een kopie van een talibanbrief en een kopie van een brief van de ouderen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je Afghanistan bent ontvlucht omdat de taliban je onder dwang via je madrassa wilden rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen. Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo moet benadrukt worden dat de wijze van rekrutering door de taliban die je aanvoerde weinig waarschijnlijk is, hetgeen reeds een voorbehoud plaatst bij de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas.

Uit de beschikbare informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier blijkt immers dat de taliban slechts in uitzonderlijke situaties gebruik maken van gedwongen rekrutering, omdat ze normaliter voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Er is geen tekort aan rekruten. Gedwongen rekrutering onder rechtstreekse bedreiging komt slechts zelden voor. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, religieuze en sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak

een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Daarbij moet opgemerkt worden dat ook deze wijze van rekrutering via madrassas doorgaans niet uitgaat van rechtstreekse dwang en bedreigingen, terwijl jouw relaas daar net wel is op gebaseerd. Het is bijgevolg onwaarschijnlijk dat de taliban je op de door jouw beschreven manier zouden willen dwingen, onder rechtstreekse bedreiging van je leven, om terug te keren naar de madrassa teneinde je traject om een zelfmoordaanslag te plegen voort te zetten. Het plegen van een dergelijke zelfmoordaanslag, wil deze kans hebben op succes, vergt bovendien een specifiek type dader die na een grondige mentale (hersenspoeling) en fysieke voorbereiding/ training werkelijk overtuigd is van zijn missie. Het lijkt in dat verband zeer onwaarschijnlijk dat de taliban jongeren op weg zouden zenden om zelfmoordterrorist te worden na een specifieke training van slechts 1 week zoals jij beweerde (CGVS, pg 16).

Voorts wist je je studies aan een madrassa van waaruit de taliban jongeren rekruteerden voor de jihad en hen trainden om als zelfmoordterrorist te worden ingezet niet plausibel te maken:

Je legde volatiele en tegenstrijdige verklaringen af over je eigen schoolloopbaan. Bij je inschrijving als nietbegeleide minderjarige stelde je dat je 5 jaar naar school bent geweest (DVZ, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 13 april 2021). In het kader van je verklaring bij de DVZ op 26 juli 2021 gaf je aan dat je 4 jaar naar school bent geweest en dat je ongeveer 1 jaar madrassa hebt gevolgd (DVZ, verklaring, nr 11). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde je echter dat je niet naar school was geweest (CGVS, pg 2). Ook op de vraag of je dan helemaal niet naar school was geweest, gaf je aan dat niet naar school ging, wel ging je naar de madrassa (CGVS, pg 8). Je stelde dat je 2 jaar naar de madrassa ging, 1 jaar wat meer informeel en het tweede jaar volgde je met regelmaat de lessen (CGVS, pg 8). Je zou nooit naar een gewone school zijn geweest, maar je zou wel een beetje les hebben gevolgd bij een van de dorpelingen (CGVS, pg 8). Vervolgens moet dan echter blijken dat je dit gedurende een jaar zou hebben gedaan, zodat het nog steeds niet kan verklaren waarom je voordien zegde dat je 5 jaar dan wel 4 jaar naar school ging (CGVS, pg 8). Gewezen op je eerdere verklaring dat je 4 jaar naar school ging, wijzigde je nogmaals je verklaring en voerde je aan dat je wel naar school ging, maar dat je dit niet op regelmatige basis deed omdat de taliban de school viseerden (CGVS, pg 8). Indien dit zo zou zijn geweest, kan er niet ingezien worden om welke reden je dan toch nog iets anders vertelde wanneer je de expliciete vragen kreeg of je helemaal niet naar school ging en of je nooit naar de basisschool of gewone school ging. Er mag van jou, ook al ben je nog jong, verwacht worden dat je op eenduidige wijze je eigen schoolloopbaan zou kunnen weergeven gezien dit informatie betreft over je eigen activiteiten en rechtstreeks betrekking heeft op je leefwereld in Afghanistan.

Daarnaast kan je het profiel van de madrassa waar je zou hebben gestudeerd niet aannemelijk maken. Je vertelde dat het een grote madrassa was, je wist niet hoeveel leerlingen er studeerden, maar je schatte dat er tussen de 500 en de 1000 leerlingen waren (CGVS, pg 10). Ook gaf je aan dat het een soort regel was dat personen die zich aan deze madrassa inschreven, zichzelf uiteindelijk zouden gaan opblazen met een bom (CGVS, pg 15). Er werden jongens meegenomen uit de madrassa op basis van een lijst en ze verdwenen van de aardbol zonder dat er precies geweten was wat met hen gebeurde (CGVS, pg 16). Wanneer ouders kwamen vragen waar hun kinderen waren, werd hen meegedeeld dat ze naar het paradijs waren gegaan (CGVS, pg 16). Je stelde ook dat dit bij iedereen gebeurde (CGVS, pg 16). Gezien het grote aantal leerlingen en het structurele karakter van de rekrutering door deze madrassa zoals je beschreef, moeten er derhalve al veel jongeren uit jouw regio op deze wijze zijn gerekruteerd en zullen bijgevolg ook veel families uit je streek dit hebben meegemaakt (CGVS, pg 16). Desondanks stuurde je vader, hoewel hij manifest gekant was tegen een deelname van zijn zoon aan de jihad, je naar dergelijke madrassa (CGVS, pg 17, pg 9). Je beweerde in dat verband dat je vader niet wist wat zich afspeelde aan de madrassa, dat er trainingen plaatsvonden en rekrutering, tot je hem er zelf over inlichtte (CGVS, pg 17). In het licht van de door jou beschreven grootschalige rekrutering en de jongeren die verdwenen via deze madrassa, zou het je vader echter bezwaarlijk volledig kunnen ontgaan zijn welk soort profiel de madrassa had. Er mag aangenomen worden dat de reputatie van de madrassa zou bekend zijn bij de inwoners van de streek indien er werkelijk op grote schaal jongeren werden gerekruteerd voor zelfmoordaanslagen. Daarbij komt nog dat je geen enkel concreet voorbeeld kon geven van een persoon die op deze wijze via je madrassa werd gerekruteerd (CGVS, pg 16).

Gezien zowel je verklaringen over je eigen schoolloopbaan als het profiel van de madrassa niet kunnen overtuigen, kan er niet worden aangenomen dat je effectief studeerde aan een madrassa waar jongeren werden gerekruteerd door de taliban. Het is bijgevolg evenmin aannemelijk dat de taliban je onder dwang zouden hebben willen dwingen om terug te keren naar deze madrassa. Wat de door jou beschreven vervolgingsfeiten betreft moet verder nog het volgende worden opgemerkt:

Er werd vastgesteld dat je verschillende kernelementen van je relaas helemaal niet hebt vermeld bij de DVZ. Zo is in het verslag van de DVZ niets terug te vinden over de verschillende stappen die de taliban zouden hebben ondernomen om je te dwingen om terug te keren naar de madrassa. Zowel de verbale aansporing, als de dreigbrief en de inval in je woning liet je onvermeld (zie DVZ, vragenlijst CGVS 3.5).

Nochtans gaf je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat je alles had verteld bij de DVZ over de redenen van je verzoek en dat je geen andere problemen had waar je nog niet kon over vertellen (CGVS, pg 3). Als uitleg voerde je aan dat het interview bij de DVZ erg kort was, je vertelde eerder al dat het slechts 15 minuten duurde, en dat je om die reden niet alles kon vertellen, dat je vertelde wat jou toen belangrijk leek en dat je niet alle details kon vertellen (CGVS, pg 4, pg 22). Dit neemt echter niet weg dat je dergelijke belangrijke feiten van je relaas niet mocht hebben weggelaten, het zijn namelijk net deze drie gebeurtenissen die erop wijzen dat de taliban je middels dreiging en geweld tegen je familie wilden dwingen om terug te keren naar de madrassa zodat je Afghanistan diende te ontvluchten. Volgens je voogd hebben deze omissies te maken met een probleem rond vertrouwen, zelf bracht je dit evenwel niet aan als verschoningsgrond (CGVS, pg 22). Een gebrek aan vertrouwen in de asielinstanties lijkt hier hoe dan ook onvoldoende verklaring te kunnen bieden nu je wel over andere aspecten van je relaas zoals de inzet van studenten bij zelfmoordaanslagen kon vertellen bij de DVZ zodat er niet kan ingezien worden waarom je dan niet over een inval bij jou thuis en een dreigbrief zou hebben kunnen vertellen.

Tevens bleek het onmogelijk om op basis van je verklaringen en de stukken die je neerlegde op enigszins coherente wijze de vervolgingsfeiten te situeren in de tijd. Je gaf aan dat je de Afghaanse kalender niet beheerst en een exacte datum werd derhalve niet van je verlangd, maar je kon zelfs bij benadering niet aangeven wanneer je bent gevlucht en dus ook niet wanneer de vervolgingsfeiten plaatsvonden (CGVS, pg 4, pg 12). Je kon het seizoen niet benoemen en enkel zeggen dat het matig weer was, niet koud en niet warm (CGVS, pg 12). Je kon je vertrek evenmin situeren ten opzichte van bijvoorbeeld een feest of de ramadan (CGVS, pg 12). Wat je op de velden zag in de periode van je vertrek kon je wel vertellen, je zag nog restanten van de mais. Deze beschrijving lijkt te wijzen op een vertrek in het najaar, na de maïsoogst (zie oogstkalender toegevoegd aan je dossier). Je verklaarde echter ook dat je ongeveer 1 jaar, of 1 jaar en 2 maanden onderweg was (CGVS, pg 12) en je kwam hier aan op 12 april 2021, wat maakt dat je vertrek en de vervolgingsfeiten in het voorjaar of de late winter van 2020 zouden moeten worden gesitueerd. Volgens de dreigbrief, die is gedateerd op 7/11/1441 (Islamitische kalender), omgerekend 28 juni 2020, zou je dan weer in de zomer moeten zijn vertrokken aangezien je ongeveer een week na ontvangst van deze brief zou zijn gevlucht, wat niet te rijmen valt met je beschrijving van het weer en wat je op de velden zag. In juni en juli zou je immers net velden zien met pas aangeplante maïs. De vaststelling dat je verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met de informatie die te vinden is op de brief die je zelf neerlegde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas.

Hierbij aansluitend moet aangestipt worden dat het evenmin coherent te noemen valt dat je enerzijds ongeveer een maand voor je vertrek zou zijn gestopt met de madrassa en dat anderzijds wanneer je verschillende verklaringen naast elkaar worden gelegd moet blijken dat alles zich binnen een tijdspanne van slechts ongeveer twee weken zou moeten hebben afgespeeld (CGVS, pg 9). Het eerste feit nadat je stopte met de madrassa situeerde je namelijk twee dagen later, de brief kwam dan nog eens vijf dagen later en 6 dagen of 1 week later kwamen de taliban langs, daarna was je nog 1 dag bij je oom en die avond ben je vertrokken (CGVS, pg 19). Ook al ben je niet vertrouwd met de Afghaanse kalender dan nog zou je in staat moeten zijn om een periode van twee weken te onderscheiden van een periode van 1 maand.

Wat betreft de twee bewijsstukken die je neerlegde, bleek je wel de inhoud van de brieven te kunnen weergeven, maar moest je in beide gevallen het antwoord schuldig blijven op de vraag wie de brief had opgesteld of ondertekend (CGVS, pg 18, pg 21). Zeker waar het gaat om de brief van de ouderen wekt dit verbazing aangezien dit document is opgesteld op jouw verzoek om je vluchtrelaas aan te tonen. Het is in dat opzicht geenszins onredelijk te verwachten dat je zou weten welke ouderen daartoe bereid waren. Je oom zou je die informatie moeten hebben kunnen geven voor zover je dit niet zou hebben kunnen lezen op de brief (CGVS, pg 21, pg 4).

Nog vallen enkele bevreemdende elementen binnen je verklaringen op. Het roept bijvoorbeeld vragen op dat je ondanks de ernstige bedreigingen die de taliban uiten in hun dreigbrief gewoon thuis bleef ondanks het feit dat je niet inging op hun eisen. Je bleef nog 6 dagen tot een week thuis, tot na de inval van de taliban in je woning om dan pas na de inval naar je oom te vertrekken. Het is ook merkwaardig dat je ouders bij de nachtelijke inval als reden van je afwezigheid zouden hebben gezegd dat je cricket gaan spelen was. Je situeerde deze inval immers 's nachts, zodat deze smoes onzinnig lijkt (CGVS, pg 13). Je uitleg waarom je pas over de rekrutering op de madrassa vertelde aan je vader nadat je mocht overgaan naar een hoger niveau doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. Je vertelde dat je het heuglijk nieuws vond dat je de jihad ging voeren en dat je daardoor in een hogere positie terecht kwam (CGVS, pg 13). Voordien had je niets verteld aan je vader omdat je dacht dat je vader dan naar de madrassa zou gaan, dat hij er zou meedelen dat zijn zoon er niet zou aan mee doen en dat je vader hierdoor gevaar zou lopen, opgepakt zou worden en zelfs vermoord (CGVS, pg 17). Hieruit komt duidelijk naar voor dat je zelf de inschatting maakte dat je vader gekant zou zijn tegen een inlijving van zijn zoon bij de taliban. Echter, net op het moment dat je kennelijk zelf blij was met je toekomst als jihadist, vertelde je dan wel aan je vader wat er gaande was en dit louter omdat hij vroeg wat je leerde aan de madrassa, ook al had je dus kunnen

verwachten dat je hierdoor niet meer naar de madrassa zou mogen gaan van je vader (CGVS, pg 17). Toen vormde de angst dat je vader zou ingrijpen en naar de madrassa zou gaan om zich te verzetten blijkbaar plots geen bezwaar meer. Je verklaringen hieromtrent missen samenhang en komen allesbehalve logisch over.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan je verklaringen over de aanleiding van je vlucht uit Afghanistan. Hieruit volgt dat evenmin kan worden aangenomen dat je vader na je vertrek zou zijn meegenomen door de taliban omdat ze jou niet thuis konden aantreffen (CGVS, pg 20) en dat er in je madrassa zou zijn verkondigd door de qari dat je je bekeerde tot het christendom waardoor het hele dorp nu zou denken dat je je afkeerde van je geloof (CGVS, pg 16, pg 23). Gezien je immers niet aannemelijk kon maken dat je werkelijk aan een madrassa met het door jou beschreven profiel studeerde, is het ook niet plausibel dat dergelijke uitspraken werden gedaan in deze madrassa. Bijgevolg kan het niet geloofwaardig worden bevonden dat je door de taliban en je dorpelingen zou worden beschouwd als een bekeerling. Het loutere feit op zich dat je in Europa verblijft, los van je ongeloofwaardige verklaringen over de reactie in de madrassa op je vertrek, is immers niet voldoende om te kunnen aantonen dat je als een ongelovige zult worden aanzien in Afghanistan.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar je land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riepen daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Je stelling dat de taliban elke persoon die in Europa verbleef beschouwen als een westerling en als een ongelovige en dat zij al die personen straffen door hen op te hangen vindt geen weerslag in de objectieve landeninformatie (CGVS, pg 14 en 15). Je verwees naar de situatie van een persoon die terugkeerde naar je district Khewa vanuit Duitsland en die werd opgehangen door de taliban (CGVS, pg 15). Je had echter geen zicht op het profiel van deze persoon, zodat er niet zonder meer kan worden besloten dat jou dan hetzelfde lot te wachten zou staan (CGVS, pg 15).

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalde je geen concrete geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Je argumentatie dienaangaande berust namelijk enerzijds op je ongeloofwaardig vluchtrelaas en anderzijds op het loutere gegeven dat je in Europa verblijft (CGVS, pg 14 en 15). Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien bracht je zelf geen concrete geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier bleef je echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in je elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De door jou neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande analyse. De kopie van je taskera en deze van je familieleden, vormt een indicatie van je identiteit en nationaliteit die hier op zich niet ter discussie staan. De kopie van de talibanbrief kan je teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen wat hier geenszins het geval is gebleken. Bovendien kan een dergelijke talibanbrief op eenvoudige wijze gefabriceerd worden. Hetzelfde geldt voor de brief van de ouderen. Dergelijke brief heeft sowieso geen objectieve bewijswaarde gelet op het gesolliciteerd karakter ervan. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met je land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door jou afgelegde verklaringen en de door jou neergelegde stukken dient besloten te worden dat er in jouw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid doorheen zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze vervolgens te weerleggen.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 19 september 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, “Afghanistan Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”, april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 25 september 2023 ter terechtzitting aan de Raad volgende stukken bij:

- verklaring van 28 maart 2023 van de algemene directeur van vzw De Waaiburg met diens elektronische identiteitsgegevens;
- verklaring van 20 maart 2023 van leerkracht I. M. met een kopie van diens identiteitskaart;

- verklaring van 17 maart 2023 van leerkracht J. S. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 9 maart 2023 van leerlingenbegeleider W. D. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 8 maart 2023 van twee medewerkers van vzw Cirkant met een kopie van hun identiteitskaarten;
- verklaring van 19 maart 2023 van L. H. een individuele begeleider bij het kamertrainingcentrum De Pitstop, een onderafdeling van vzw De Waaienburg met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 13 maart 2023 van leerkracht E. S. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 9 maart 2023 van leerkracht L. V. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 20 maart 2023 van leerkracht T. C. met een kopie van diens identiteitskaart;
- loonbrieven van augustus 2023, januari 2023, februari 2023, maart 2023, april 2023, mei 2023, juni 2023, juli 2023, december 2022, september 2023;
- verklaring van de werkgever met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 18 april 2023 van M. D. J., een individuele begeleider bij De Pitstop;
- een uittreksel uit een scène van een toneelproject waaraan verzoeker heeft deelgenomen;
- foto van een sportlidkaart;
- drie schermafbeeldingen van sociale media betreffende verzoekers profiel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Tijdens het persoonlijk onderhoud, in zijn verzoekschrift alsook ter terechtzitting haalt verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan onder meer een vrees voor vervolging aan omwille van (een gepercipieerde) verwestering.

2.3.4.2. Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25

e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze

negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.4.3. In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering concreet als volgt geoordeeld:

“In jouw geval haalde je geen concrete geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Je argumentatie dienaangaande berust namelijk enerzijds op je ongeloofwaardig vluchtrelaas en anderzijds op het loutere gegeven dat je in Europa verblijft (CGVS, pg 14 en 15). Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien bracht je zelf geen concrete geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier bleef je echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

2.3.4.4. In het verzoekschrift wordt verweerders appreciatie bekritiseerd aangaande verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering. Daarnaast wordt gewezen op het belang van het kind waarbij wordt benadrukt dat verzoeker sinds april 2021 in België verblijft, hier naar school gaat en actief deelneemt aan het maatschappelijk leven.

Verzoeker brengt op 25 september 2023 ter terechtzitting aan de Raad nog volgende stukken bij:

- verklaring van 28 maart 2023 van de algemene directeur van vzw De Waaiburg met diens elektronische identiteitsgegevens;
- verklaring van 20 maart 2023 van leerkracht I. M. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 17 maart 2023 van leerkracht J. S. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 9 maart 2023 van leerlingenbegeleider W. D. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 8 maart 2023 van twee medewerkers van vzw Cirkant met een kopie van hun identiteitskaarten;
- verklaring van 19 maart 2023 van L. H. een individuele begeleider bij het kamertrainingcentrum De Pitstop, een onderafdeling van vzw De Waaiburg met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 13 maart 2023 van leerkracht E. S. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 9 maart 2023 van leerkracht L. V. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 20 maart 2023 van leerkracht T. C. met een kopie van diens identiteitskaart;
- loonbrieven van augustus 2023, januari 2023, februari 2023, maart 2023, april 2023, mei 2023, juni 2023, juli 2023, december 2022, september 2023;
- verklaring van de werkgever met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van 18 april 2023 van M. D. J., een individuele begeleider bij De Pitstop;
- een uittreksel uit een scène van een toneelproject waaraan verzoeker heeft deelgenomen;
- foto van een sportlidkaart;
- drie schermafbeeldingen van sociale media betreffende verzoekers profiel.

2.3.4.5. In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen, bij het verlaten van Afghanistan in 2020 veertien jaar oud was en dat hij vijftien jaar oud was op 13 april 2021 toen hij zijn beschermingsverzoek indiende in België. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was hij zestien jaar. Verzoeker bevindt zich reeds meer dan drie jaar buiten Afghanistan. Hij heeft heden de leeftijd van zeventien jaar en verblijft inmiddels meer dan twee jaar in België. Deze elementen worden niet betwist door verweerder.

De Raad stipt voorts aan dat er ter terechtzitting verschillende getuigenverklaringen worden bijgebracht van personen met uiteenlopende profielen die verzoeker doorheen zijn traject in België hebben begeleid en die getuigen van zijn leergierigheid, gedrevenheid, behulpzaamheid, zijn goede kennis van het Nederlands, van het gegeven dat hij plichtsbewust en geëngageerd is, van zijn actieve deelname aan lessen, zijn betrouwbaarheid en algemeen positief schooltraject.

Uit de aangebrachte stukken blijkt verder dat verzoeker buiten de schooluren werkt, dat hij in een kamertrainingcentrum verblijft waarbij wordt ingezet op een eigen huishouden en dat hij deelneemt aan buitenschoolse activiteiten waaronder sport en toneel. In meerdere stukken wordt overigens verzoekers deelname aan een theaterproject benadrukt en gewag gemaakt van een indrukwekkende toneelvoorstelling.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker, in het Nederlands, op doorleefde wijze dat hij zich al geïntegreerd heeft en verzoekers voogd wenst te benadrukken dat hij een voorbeeldjongen is.

Gelet op de talrijke getuigenissen van verschillende personen (waaronder leerkrachten, individuele begeleiders, verzoekers werkgever en medewerkers van vzw's) die verschillende omstandigheden toelichten, kan aan deze stukken, te meer in het licht van de overige stukken en elementen, een zekere bewijswaarde worden toegekend.

De voorliggende elementen schetsen, in hun onderlinge samenhang bekeken en beoordeeld, de goede integratie van verzoeker en zijn actieve deelname in de Belgische samenleving.

Daargelaten de vraag of verzoeker blijk geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie:

- i) het feit dat hij op veertienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa;
- ii) zijn inmiddels meer dan driejarige afwezigheid uit Afghanistan;
- iii) zijn verblijf van inmiddels meer dan twee jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de bijgebrachte stukken.

De Raad merkt op dat verzoeker gelet op zijn minderjarigheid een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht en aan het doorbrengen is. Deze vormende jaren, die hij grotendeels in Europa heeft doorgebracht en waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust "westerse" gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker deze, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. De Raad stipt aan dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid, maar door de taliban, de huidige *de-facto* overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

De Raad acht het in casu aannemelijk dat verzoeker niet steeds de kennis, de ervaring of het inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen. Dit geldt des te meer daar verzoeker, gelet op zijn minderjarige leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. De Raad is dan ook van oordeel dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven.

Dit brengt het risico met zich mee dat verzoeker onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie en die reeds hoger werd besproken.

De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

2.3.4.6. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar.

Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, p. 5).

ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 156-159; EUAA “Guidance note: Afghanistan”, april 2022, p. 14-16).

Aldus blijkt dat in de provincie Nangarhar, verzoekers herkomstregio, naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen, ook ISKP zeer sterk aanwezig is. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker, gelet het voorgaande, ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat ‘westers’ is.

2.3.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, waaronder de beschikbare landeninformatie, verzoekers profiel, zijn minderjarige leeftijd, de bijgebrachte stukken, zijn verklaringen ter terechtzitting, zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de *de-facto* talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023 (p. 145-149).

2.4. Gelet op het voorgaande wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU